

DESIRE®

J. Margot Critchová
To manželství
byla chyba

 HARLEQUIN®

J. MARGOT CRITCHOVÁ

TO MANŽELSTVÍ
BYLA CHYBA

PŘEKLAD

PETR KOVÁCS

Milá čtenářko,

když jde o rodinu, tak v případě potřeby většina z nás nezaváhá a přispěchá na pomoc. Je jedno jak daleko od sebe žijeme, jak často se vidíme, či jestli jsme někdy měli nějaké spory. Když v rodině někdo potřebuje pomoc, mobilizujeme své síly stejně, jako to dělají hrdinové mých zářijových příběhů. Můžete si tedy přečíst povídku Výhodný obchod, ve které se dosud bezstarostně žijící Tuck ujme řízení rodinné firmy a zastoupí bratra a otce. V této zkoušce ohněm, ovšem získá nejen sebevědomí, ale i srdce krásné Amber.

I v dalších dvou romancích: To manželství byla chyba a Rajská zahrada jde také o rodinu. V té první musí veleúspěšný Wes dojít k poznání, co je v jeho životě opravdu důležité a jedinečné. Ve druhé romanci se zase Wade vrhá na pomoc svým náhradním rodičům a při té příležitosti potká svou osudovou ženu... Dalo by se tedy říci, že hrdinové na záchranné misi zachrání sami sebe, respektive dají svému životu ten pravý smysl. Věřím, že si četbu krásně užijete.

S láskou

Váš Harlequin

J. Margot Critchová

**TO MANŽELSTVÍ
BYLA CHYBA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Second Chance Rancher

První vydání:
Harlequin Books, 2023

Překlad:
Petr Kovács

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřthová

© 2023 by Juanita Margo Bishop
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2127-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2128-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2129-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Už jsem ti to přece říkal, Bryante. Šest měsíců v kanceláři nebudu.“ Wes Hardwell se prodíral davu turistů v lobby hotelu na Las Vegas Boulevard a trochu si vyčítal netrpělivý tón, s nímž se svým partnerem v telefonu mluvil.

Bryantovi však bylo podle všeho úplně jedno, v jakém rozpoložení se Wes na druhém konci světa, kde již týden pobýval, nachází. „To nemyslíš vážně?“

„Už jsi zažil, že bych někdy něco nemyslel vážně?“

„Ale do Texasu přece jezdíš jenom v případě krajní nouze. Jako třeba na zasnubní hostinu tvého dědy.“

Bryant samozřejmě netušil, že právě tato oslava, přesněji řečeno to, co se na ní odehrálo, byla skutečnou příčinou toho, proč si Wes svůj pobyt v rodném Applewoodu prodloužil.

Na oslavě, kde se shromáždila celá rodina, starý pán významně poklepal vidličkou o svou křišťálovou skleničku se šampaňským a zamilovaně se podíval na ženu, s níž se již brzy ožení.

„A právě proto,“ zakončil svůj projev, „teď přenechávám Hardwell Ranch a vše, co k němu patří, ve schopných rukách svých milovaných vnuků. Aby získali nárok na svůj podíl,“ pokračoval Elias, „bude se muset každý na ranč na šest měsíců vrátit, pracovat zde a dokázat, že si svůj podíl na jeho ziscích zaslouží.“ Dědeček si nejednou stěžoval, že se jeho děti

vydaly za hlasem vlastního srdce a o práci na ranči nejevily zájem. S jejich požehnáním tedy upřel pozornost na nejmladší generaci – na své vnuky – v naději, že je vidina dědictví přiměje, aby se na ranč vrátili. Wes pochopil, že to všechno jim dědeček sděluje především proto, aby své nastávající udělal radost tím, že odejde na penzi. Ve skutečnosti ale bude na dění na ranči dál dohlížet a řídit vše, co se zde bude dít.

Když mu pak všichni v rodině – bratr, táta i samotný dědeček – dali jednoznačně najevo, že si nemyslí, že by se zrovna on na ranč vracel, pochopil, že přesně to musí udělat. Nebyl si s rodinou nijak blízký a chyby, které napáchal ještě jako teenager, ho dodnes pronásledovaly. Měl tedy co napravovat a měl by s tím začít hned.

Bryant na druhém konci linky si nevěřicně odfrkl. „Takže ty se tam vážně vracíš? To ten ranč tolik potřebuješ? Prohrál jsi snad v Las Vegas všechny naše peníze v ruletě?“

Wes se zasmál, ale rychle se zase vzpamatoval. Jistě, do kasina také zabloudil a něco málo tam prohrál. Ale z toho si těžkou hlavu nedělal. „O peníze nejde, ale vážně o tom přemýšlím. Pořád jsem Hardwell a ten ranč je mou součástí stejně jako moje jméno.“

Wes a jeho bratři vyrůstali v High Pine, v městečku blízko Applewoodu, kde měl jejich táta kliniku. Když byl Wes ještě teenager, bylo všem jasné, že jeho mladší bratr Garret je tím, na koho by měla být rodina pyšná – pracoval s dědečkem na ranči, pomáhal v komunitě. Něco takového však Wese nudilo, a tak dělal to, co většina teenagerů – rebeloval. Chodil za školu, pořádal alkoholové večírky, jednou s kamarády dokonce ukradli auto jejich učitele matematiky a vyrazili si na výlet.

Když otec shledal, že se mu syn vymyká z rukou,

poslal ho na ranč k dědečkovi. Nejspíš doufal, že mu poklidné prostředí a spousta okolní nedotčené přírody udělá dobře a pomůže mu, aby se zklidnil a našel. Nezafungovalo to. Znamky ve škole si možná zlepšil, ale jinak ho přestěhování do Applewoodu příliš nezměnilo. Práce na ranči ho nezajímala, zato se zde sblížil s partičkou dalších problematických teenagerů a pokračoval v tom, co dělal předtím. Pak jednoho dne odhodil ve stodole dosud hořící nedopalek a následný požár mohl napáchat opravdu velké škody.

To pro něj bylo bodem zlomu. Tátův hněv snést ještě dokázal, ale zklamání v očích dědečka už na něj bylo příliš. Šel do sebe a rozhodl se, že z něj doopravdy něco bude. Učil se jako nikdy, a nakonec ho přijali na jednu z nejprestižnějších univerzit v Anglii. Tam se seznámil s Bryantem a společně pak založili technologickou společnost zabývající se komunikací. A byli úspěšnější a bohatší víc, než si kdy odvážili pomyslet.

„A co práce?“

„Přemýšlel jsem a myslím, že by s tím neměl být problém. Tři měsíce ještě v Londýně zůstanu, abych dotáhl rozjeté projekty a připravil všechny na to, že tam půl roku nebudu. Pak odjedu na svých šest měsíců na ranč. Jistě, je tady časový posun, ale Texas není nějaký prales v Amazonii. Je to Applewood a už tam máme i internet, víš? Můžeme si telefonovat, psát e-mail, uspořádat telekonferenci. Budu online.“

„Takže to chceš vážně udělat?“

„Jo. Myslím, že musím.“ Přestože o chodu ranče téměř nic nevěděl, věřil ve své schopnosti. Rodina mu zajistila špičkové vzdělání, pak mu trochu přálo štěstí a podařilo se mu uzavřít několik výhodných obchodů, které postavily jejich firmu na nohy a nasměrovaly ji k úspěchu. Nyní si již nemusel dělat

starosti s penězi a na ranči ani na svém podílu v něm nebyl nikterak závislý. Vrátit se na něj ale musel. Cítil, že to dluží sám sobě i všem, kteří mu na jeho cestě k úspěchu pomáhali.

„Fajn, jestli to tak cítíš, stojím za tebou. Postarám se tady o všechno.“

„Díky, moc to pro mě znamená.“

„A možná se přiletím na víkend podívat, jak tam cvičíš s vidlemi.“

Wes se ušklíbl. Nepochyboval, že mu manažer ranče Dylan i jeho bratr Garrett dají pořádně do těla, ale hlavní obytná budova byla téměř symbolem toho nejmodernějšího luxusu. Bryant se ještě bude divit. „Jasně, třeba na tebe taky jedny zbydou. Můžeš si je vyzkoušet.“

„To si nemyslím,“ zasmál se Bryant. „Sedlačení nechám na tobě.“

„Nic jiného od tebe ani nečekám,“ usmál se Wes.

„A jak si to užíváš ve Vegas? Zatímco já tady dřů?“

Wes zastavil a opřel se o jeden z mohutných mramorových sloupů vstupní haly. Byl tady na konferenci, jejímž tématem byly nové zelené technologie, a on se již těšil domů, aby se s Bryantem podělil o všechno, co dozvěděl.

„Konference je skvělá. Škoda, že tu nemůžeš být. Ale ještě dnes ti pošlu shrnutí.“

„To by bylo super.“

„A navíc jsem tady navázal slibné kontakty s generálním ředitelem TotalComu.“

„Vážně? To by byla trefa do černého.“ Společnost TotalCom byla gigantem v oboru a Wes již dlouho snil, že si ho jejich generální ředitel vyslechne.

„To rozhodně ano. Příští rok se i s několika členy představenstva chystají do Evropy. Až budou vědět kdy, domluvím si s nimi schůzku.“

„Tak to je samozřejmě skvělá zpráva. Proto jsem tě tam poslal. Abys navazoval kontakty.“

„A přesně to i dělám. Teď už se ale vrátím na pokoj, abych ti –“ Než stačil dokončit větu, odmlčel se, protože jeho zrak padl na ženu na barové stoličce sotva tři metry od něj. Ustrkávala v lobby baru z orosené skleničky martini a její tvář mu byla čímsi povědomá. Rázem si vybavil svůj pobyt v Applewoodu, ale rychle své podezření vyloučil. Na takové náhody opravdu nevěřil. Prostě to nemohla být ona. Podíval se znovu a přimhouřil oči. I když...

Zvedla oči k davu v hale a jemu došlo, že se nemýlil. Poznal by ji i mezi tisíci dalšími. Daisy Thorneová, veterinářka z Applewoodu a jedna z nejkrásnějších žen, jaké v životě poznal. Přemýšlel, jaké hry si s ním osud hraje, co ji přivádí do stejného hotelu a ve stejnou dobu, kdy v něm pobývá i on? Seděla u baru sama, ale to ještě neznamenal, že je sama i ve městě. Třeba tu na někoho čeká, má schůzku se svým milencem nebo manželem. Kdo ví?

Na sobě měla krátké, černé šaty s hlubokým výstřihem a lodičky na nebezpečně vyhlížejících vysokých podpatcích. Jaký rozdíl oproti džínům a flanelové košili, v nichž dorazila na ranč, aby tam zkontrolovala jedno z telat. Zcela jinak vypadala i jako družička jeho švagrové.

Než se stačil zastavit, nohy ho samy nesly blíž. „Zavolám ti později,“ oznámil Bryantovi a ukončil hovor. Pak si telefon zastrčil do náprsní kapsy svého sportovně střiženého saka. Ať už tu krásná veterinářka byla sama či nikoli, pokusí se to zjistit. Není přece nic špatného na tom, když pozdraví ženu, která pochází ze stejného města jako on.

Za normálních okolností nepatřil k mužům, kteří by jen tak oslovovali ženy sedící osaměle v baru, ale

tohle byla ta nejkrásnější žena ve městě a takovouto příležitost si jednoduše nemohl nechat ujít. „Ahoj, měl jsme pocit, že jsi mi povědomá, a měl jsem pravdu.“

Otočila se k němu a ve tváři jí bylo vidět, že se jí ani trochu nelíbí, že ji oslovil neznámý muž. Pak jí ale v očích proběhl záblesk poznání a její rudé rty se roztáhly úsměvem. „Wesi?“ pronesla s neskrývaným překvapením. „Co ty tady? Jak se máš?“

„Docela to ujde. A ty?“

„Není to zlé. Už je to pár měsíců, co jsme se neviděli.“

„Ano, od svatby. A jak asi víš, moc často na ranč nezajíždím.“ Nikdy toho spolu příliš nenamluvili, ale když ji na ranči viděl naposledy, nedokázal od ní odtrhnout oči. A zdálo se, že si ho docela dobře pamatuje i ona. To nebylo pro začátek špatné.

Pokývala hlavou. „Letos jsi tam byl už dvakrát. To je víc než obvykle.“

„V tom máš rozhodně pravdu,“ souhlasil.

„Obzvlášť, když se z tebe teď stal kluk z velkoměsta.“

Usmál se, opřel se loktem o barový pult a zadíval se jí do tváře. Opět se od ní nedokázal odtrhnout, jen si dával dobrý pozor, aby pohledem nezabloudil někam níž, tam, kde končily šaty a začínala její dráždivě hebká kůže. Ukázal na prázdnou stoličku vedle. „Nebude ti vadit, když si přisednu?“

Nohou k němu otočila stoličku. „Samozřejmě že ne.“

Když se usadil vedle ní, zlehka se oťrel stehnem o její zvednutou nohu. Pokusil se ignorovat vzrušení, které mu jejich letmý dotyk vystřelil do těla. „Moc rád tě zase vidím.“

„Nápodobně.“

„Co tě přivádí do Las Vegas? Z Texasu je to docela daleko,“ zajímal se.

Pokrčila rameny. „Měla jsem tu veterinární konferenci a pak mě napadlo, že by nebylo špatné, kdybych si vzala na pár dní volno a udělala si takovou krátkou dovolenou.“

„Nepochybuju, že si ji zasloužíš.“ Z druhé strany pultu k nim přistoupil barman a Wes si objednal bourbon s ledem. „Z toho, co jsem při poslední návštěvě doma vyslechl, tak si tě místní rančeři nemohou vynachválit.“

Neuniklo mu, jak se při jeho chvále začervenala a pro jistotu se odvrátila. „Udržují mě v jednom kole, to je pravda,“ připustila. „A co sem přivádí tebe? Bydlíš přece pořád v Londýně? Vypadá to, že ses taky zatoulal docela daleko.“

Barman před něj postavil drink a Wes zvedl skleničku. „Vlastně to samé jako tebe. Jsem tu na konferenci.“

„Tomu ale říkám náhoda. Tedy když nepočítám skutečnost, že v Las Vegas se každoročně pořádají stovky konferencí.“

„To určitě pomáhá,“ přikývl.

Odložila prázdnou skleničku na pult, a než stačila zvednout hlavu, přispěchal barman, aby se zeptal, jestli si přeje ještě jednu. „Co kdybych tě na tu další pozval já?“ nabídl se Wes.

„Už jsem si myslela, že se nezeptáš.“ Otočila se k barmanovi. „Dám si pivo. Modrý měsíc a nedávejte mi do něj pomeranč.“

„Už žádné martini?“

Nakrčila nos. „Ne, jen jsem zkoušela něco nového.“ Stáhla si okraj šatů a jeho pohled okamžitě sklouzl na její stehna. „Říkala jsem si, že bych tu mohla vystupovat jako někdo z města, a ne jako

holka z Vidlákova, tak jsem si koupila tyhle šaty a srkám martini místo piva. Taky jsem si nechala udělat vlasy a byla jsem na kosmetice, ale popravdě řečeno si tady připadám jako ryba na rodeu. Úplně mimo.“

Uchechtl se a znovu jí přešel pohledem po celém těle. „Jestli chceš něco slyšet, tak vypadáš přímo nádherně. Myslím, že to za tu námahu stálo.“

„To je od tebe milé.“

Barman jí přinesl objednané pivo a oni si přitukli a připili. Přitom se jejich oči setkaly přes okraje sklenic. Wes pochopil, že myslí na úplně to samé jako on, jakým směrem se tento večer bude asi ubírat.

„Kdy se vracíš do Londýna?“ zeptala se.

„Měl bych už zítra.“

„Měl bys? Škoda, že nemůžeš zůstat déle.“

V duchu již přebukoval svůj let a přidal si několik dní navíc. Možná to není ten nejlepší nápad, ale nebude to poprvé, kdy udělá něco, co by neměl. Dál se na Daisy díval přes okraj skleničky. „Myslím, že bych se mohl nechat přesvědčit, aby se ještě chvíli zdržel.“

„Fajn.“

Posunul se blíž. Dostatečně blízko na to, aby cítil vůni jejího parfému. Jeho kouřově vanilková vůně v něm vyvolávala představy teplého letního večera doma v Texasu. Byla tak dráždivá a opojně ženská. „Takže ses tu zdržela, abys vyzkoušela svody velkoměsta? Co máš na seznamu?“

Pomalou, smyslně se na něj usmála. „Vlastně ani nevím, žádný seznam jsem si nedělala. Ale vyrůstala jsem v docela přísné rodině, na škole jsem toho také moc neužila, a když jsem se vrátila, soustředila jsem se pouze na to, abych si vybuodovala praxi. Teď jsem tady poprvé úplně sama, bez závazků a povinností. Tak jsem si řekla, že se zkusím trochu odvázat. Abych viděla, jaké to vlastně je.“

„A nějaký nápad, jak bys toho chtěla docílit?“

Pohybem, který byl naprosto zamýšlený, se mu špičkou boty otřela o stehno. Projel jím blesk a šok z jejího doteku ho málem srazil ze stoličky. „Tak něco mě možná napadá. Tebe ne?“ odložila skleničku, opřela se loktem o bar a hravě si položila bradu do dlaně.

Přejížděl jí špičkou prstu po vnitřní straně předloktí a vychutnával si její sametově hebkou kůži. Ještě před chvílí byl pevně odhodlaný vrátit se na pokoj, pracovat a jít rozumně brzy spát. Jenže všechna jeho předsevzetí vzala za své v okamžiku, kdy se jí poprvé dotkl. „Jsem si jistý, že na něco přijdeme.“

Daisy se pomalu nadechla s pootevřenými rty a naklonila se blíž k němu. Věděla, že začínat si s Wesem není ten nejlepší nápad. Jenže čím víc o tom přemýšlela, tím lákavější jí to přišlo. Jsou ve Vegas, daleko od Texasu i Londýna. Mohli by spolu strávit nezapomenutelnou noc, nebo dvě, a pak si jít zase každý svou cestou. Trochu ho přece zná a docela dobře zná jeho rodinu. Ví, že mu může věřit. Pak se vrátí do Applewoodu a on odletí do Londýna. Na ranč jezdí pouze zřídka, a když tam náhodou bude, neměla by mít problém se mu vyhnout.

Zamrkala způsobem, který, jak doufala, bude považovat za svůdný, přestože byl spíš k popukání. V tomto oboru opravdu neměla zkušenosti. „Musím přiznat, Wesi, že jsem do tebe byla kdysi docela zamilovaná.“

Zasmál se a jeho hluboký, hrdelní hlas způsobil, že se jí sevřel žaludek. „Vážně?“

Byla to pravda. Když ho otec poslal k dědečkovi do Applewoodu, byli oba ještě teenageři. On byl frajer se špatnou pověstí a ona dcera místního pastora.

To nebyla zrovna ideální kombinace. „Tak se na sebe podívej. Jak jsem se do tebe mohla nezamilovat? Jenže tys ani nevzal na vědomí, že existuju.“

„To není pravda.“

„Prosím tě. Vždyť jsme se celou dobu mĳeli. Víš vůbec, kdy se naše cesty poprvé protnuly? Byla jsem tenkrát taková hodná holčička.“ To byla pravda. Daisy vyrůstala v silně konzervativní rodině, která rozhodně žádné nezávazné vztahy před svatbou netrpěla. Když ale odjela na vysokou a ocitla se stovky kilometrů od domova, dokázala se ze své uzavřené ulity dostat. Seznamovala se s novými lidmi, a dokonce začala chodit s kluky. Ne vždy to byli takoví, které by její otec schvaloval. Snad i proto to s jejími vztahy nikdy nedopadlo dobře. A věděla, že s Wessem si svoji bilanci moc nevylepší. Vlastně se chystá znovu udělat stejnou chybu.

Položil jí ruku na koleno a jeho teplý dotek ještě více rozproudil touhu, která se v ní již dávno probudila. „A co teď? Naše cesty se opět protnuly.“ Naklonil se blĳž a přiložil jí rty až těsně k uchu. „Pořád jsi taková hodná holčička?“

Ze rtů jí unikl tichý, roztřesený povzdech. Nepatrně natočila hlavu, až se její ústa ocitla pouhé milimetry od jeho ranního strniště. „Někdy ano, někdy ne.“

Pochopil jasně, co se mu snaží naznačit. Tak jako ona nemohla nevnímat vzrušení, které mu zaznívalo v hlase. „A bydlíš tady v hotelu?“

„To rozhodně bydlím.“

„Já také.“

„Co kdybychom šli nahoru?“ vyhrkla bez zaváhání. „Můžeme si porovnat pokoje.“

Ještě chvíli se jeden na druhého dívali. Světla i hluk kasina se propadly do tmy. Přitiskla se mu ke rtům. Tohle bylo přesně to, co teď chtěla.

Sevřel jí hlavu v dlaních a prohloubil jejich polibek. Jeho rty byly plné příslibů, které jeho tělo již za chvíli splní. Ani na okamžik o tom nepochybovala. Jen se musí dostat odsud dřív, než se na něj vrhne přímo tady v baru. „Pojďme,“ vydechla a z posledních sil se od něj odtáhla.

DRUHÁ KAPITOLA

O tři měsíce později

Koňská hříva se ve slunečním svitu hevábně leskla. Daisy přejela rukou po zádech klisny. Krásné zvíře zastříhalo ušima a ocenilo její hladivý dotek tím, že se jí otřelo pysky o tvář.

„Zvířata pokaždé poznají, když jim chce někdo pomoci,“ poznamenal Garrett Hardwell. Nevšimla si, jak se manžel její nejlepší kamarádky zjevil za jejími zády, ale mohla tušit, že bude někde poblíž. Na ranči se nic neodehrálo bez toho, aniž by o tom jeho šéf věděl.

„Koně opravdu umí člověka přečíst, ale Marmeláda je v tomto ohledu naprosto výjimečná,“ odpověděla Daisy. „Je neuvěřitelně inteligentní. Vlastně víc než někteří lidé, které znám. Ví, že jsme jí zachránili život.“ Daisy zvířata odjakživa milovala, uměla to s nimi, a právě proto se rozhodla, že se stane veterinářkou. A zvířata zase milovala ji. Marmeláda do ní strkala hlavou a vyprosila si další pohlazení.

Garrett se uchechl. „Jak to s ní vypadá?“ zajímal se s neskrývanou nadějí v hlase.

Daisy poplácala klisnu po její dlouhé hlavě. „Zdá se, že bude v pořádku,“ odpověděla. „Noha se jí krásně zahojila a každým týdnem nabírá na síle. Chodte s ní na nenáročné procházky a pokračujte

s fyzioterapií. Zatím žádné ježdění, ale věřím, že i k tomu se jednou vrátí.“

Garrett vydechl, usmál se na ni a také on koně pohladil. „To jsou samé dobré zprávy a za všechno vděčíme tobě. Nevěřím, že by bez tebe vůbec přežila.“

Daisy opětovala jeho úsměv. Taková slova uznání dávala jejím mnohdy náročným dnům smysl a naději. „Snažila jsem se pro ni udělat maximum.“ Daisy již od svého návratu z univerzity pracovala v Applewoodu jako místní veterinářka a lidé ve městě i v okolí jí brzy začali důvěřovat a svěřovali jí životy domácích mazlíčků i mnohem větších zvířat na rančích v širokém okolí. Když ale nyní viděla, jak se tento krásný kůň zotavuje, cítila takové zadostiučinění jako snad nikdy předtím. Před několika lety pomáhala klisničku rodit a sledovala, jak se z ní na cvičišti stává nadějný závodní kůň. Jenže loni se v jednom závodě zranila, zlomila si nohu. Její majitel uvažoval, že Marmeládu nechá uspat, ale Garrett zavolal Daisy. Společně s ostatními ošetřovateli ji pak doslova vyoplali a klisna nyní dožije šťastná a zdravá na ranči.

„Díkybohu, že jsi tady tehdy byla,“ pronesl Garrett a poplácal koně na hrudi.

Daisy málem zrudla. „Tys jí zachránil život a já ji pak uzdravila,“ řekla a zvedla z podlahy svůj lékařský batoh.

Garrett jí ho jako pravý džentlmen vzal z ruky a přehodil si ho přes rameno. „A my jsme ti za to všichni vděční.“

Opět se nad jeho chválou usmála. I proto se po univerzitě vrátila do Applewoodu. Věděla, že je součástí místní komunity, a milovala to tady. Díky své profesi se sblížila téměř s každým ve městě. Pomalým krokem zamířili k hlavní budově, před níž si zaparkovala auto. Byli s Garrettem přátelé, o koně

a dobytek se mu starala hned od svého návratu. Ale teprve, když si Garrett vzal její nejlepší kamarádku Willu, se opravdu spřátelili.

„Máš toho dnes ještě hodně?“ zeptal se Garrett cestou.

„Ještě pár zastávek na rančích a farmách, pak mám na klinice domluvené nějaké kontroly. Ale ty zvládnou i moji lidé, když se nestihnu vrátit.“

„Jinými slovy máš práce pořád nad hlavu.“

„Jako každý den,“ usmála se. „A někdy i noc,“ dodala.

„Willa mi říkala, že je o tebe velký zájem.“

„To je pravda.“ Vlastně neměla čas ani na to, aby si vzala pár dní volna, o řádné dovolené ani nemluvě. Naposledy se dostala z kliniky před třemi měsíci na veterinární konferenci v Las Vegas. Vybavila si svůj týdenní výlet. Vše začalo úplně normálně a spořádaně, pak se jí ale situace vymkla z rukou. A za všechno mohl Garrettův bratr.

„Nepřemýšlela jsi, že bys zaměstnala ještě jednoho veterináře na plný úvazek?“ zajímal se Garrett a vrátil ji ze světa snů zpátky do reality. „Určitě by ti to ulevilo a mohla bys konečně vést i normální život.“

Daisy se zasmála. „Nesmíš věřit všemu, co ti Willa napovídá.“ Její nejlepší kamarádka jí neustále vyčítala, že moc pracuje. Její manžel býval dřív prakticky workoholik, ale Willa mu ukázala, že život není jen práce. Ta proměna byla až neuvěřitelná. Jenže když se o něco podobného pokusila v Las Vegas Daisy, skončilo to naprostou katastrofou. Jistě, bavili se s Wesem báječně a noci, které spolu prožili, byly téměř neuvěřitelné. Jenže tu poslední, než se rozloučili a ona zamířila do Applewoodu, udělali něco, na co jen tak nezapomene.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy To manželství byla chyba.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.